

τρῶσιν τῆς ιδιοκτησίας εἰς τοὺς πρωτοτόκους καὶ μέγαρον προγονικὰ ἢ λόρδους Ἑλλήνας. Ὅχι. Δυνάμεθα ἴσως νὰ ζηλεύσωμεν τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Σκωτίαν διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν των, ὅταν μάλιστα ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ ἀνδρῶν ὁποῖος ὁ ξενίσας με Σκῶτος, χρηστῶν, ἐντίμων, εὐπαιδευτῶν, ἀφωσιωμένων εἰς τὴν πατρίδα των, διδόντων τὸ παράδειγμα βίου οικογενειακοῦ σῶφρονος καὶ ἐναρέτου, φερόντων τὸ μεγαλεῖόν των μετὰ μετριοφροσύνης τὴν ὁποίαν μόνον ἡ μακρὰ ἔξις καὶ ἡ ἐπιμελημένη ἀνατροφή γενεῶν ἀλληλοδιαδόχων δύνανται νὰ γεννήσωσι, τέλος δὲ συναισθανόμενων ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε δύναμις ὅτε μόνον γνωρίζει τις πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῇ. Ἀλλὰ παραλείποντες πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ φεουδαλικοῦ θεσμοῦ τῆς ἀριστοκρατίας, ἡμεῖς οὔτε ἡδυνάμεθα νὰ τὸν ἔχωμεν, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἀποκτήσωμεν. Ὁ φεουδαλισμὸς ἐπεφάνη διαβατικὸς εἰς τὴν γῆν μας ἀλλὰ δὲν ἐρρίζοβόλησεν. Ἡ κοινωνικὴ μας διάπλῃσις ἐγένετο καὶ γίνεται ὑπὸ ἀλλοίους ἱστορικοὺς ὅρους ἢ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν Εὐρώπην. Ὅχι. Δὲν ἐφάνταζόμεν τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἐφάνταζόμεν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος ὁποίαν τὴν ὀνειρευόμεθα, εὐποροῦσαν, καθὼς ἡ τὴν σήμερον Σκωτία διὰ τῆς ἀόκνου καὶ πεφωτισμένης ἐργασίας τῶν κατοίκων της, εὐνομούμενην ὅχι χάρις εἰς κώδικας καὶ συντάγματα, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν πολιτῶν της, χάρις εἰς τὸ σέβας τοῦ νόμου καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν σέβας, ἀπολαμβάνουσιν ἐν εἰρήνῃ τὰ ἀγαθὰ πολιτισμοῦ ἐντελεστέρου ἔτι τοῦ σημερινοῦ, καὶ ἐνθυμούμενην μετὰ τινος εὐγνωμοσύνης καὶ ὀλίγου οἴκτου τῆς ἰδικῆς μας γενεᾶς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἐλπίδας. »

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σάϊτα μου γοργή, μὲ τὸ φιλό μετάξι,
Νᾶρθη ὁ καλὸς μου τῇ λαμπρῇ, νὰ βρῇ χρυσὰ ν' ἀλλάξῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου κ' ἔρχετ' ὁ καλὸς μου.

Μαντίλι ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν τοῦμινε στὰ ξένα.
Ἀρχοντοπούλες τὸν ζητοῦν, κί' αὐτὸς ποιεῖ γιὰ μένα.
Τάκου, τάκου στὴν αὐλή μου,
ὡς ποῦ νᾶρθη τὸ πουλί μου.

Ἐγὼ τὸ φάδι θὰ γενῶ, κ' ἐκεῖνος τὸ στημόνι,
Ποῦ νὰ πλεχτῇ μεσ' ἑς τὸ πανί, καὶ περὶ νὰ μὴ γλυτόνη.
Τάκου, καὶ σὲ λίγα φθάνει
Γιὰ φίλ' καὶ γιὰ στεφάνι.

Πέτα, σάϊτα μου γοργή, χτύπα, χρυσὸ μου χτένι,
Ἡ ἀτέλειωτη Σαρακαστὴ μερδονυχτο νὰ γένῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου, κί' ἔρχεται ὁ καλὸς μου.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μεταφράσεις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς ἤδη ἡ Σιδωνία ἀνέμενε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καθ' ἅπαν δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν ὅλας αὐτῆς τὰς θωπείας καὶ τοὺς δόλους ὅπως ἐξωθήσῃ τὸν ἀνδράδελφόν της εἰς τὴν τοιαύτην ἐγγραφονἐκκρηξιν τοῦ πάθους του. Ἐκοπίασεν ἕως ὅτου τὸ κατορθώσῃ. Δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ διαφθεῖρῃ μέχρ' ἐγκλήματος ἐντιμον καὶ νεαρὰν καρδίαν οἷα ἡ τοῦ Φράντζ, κατὰ τὸν παράδοξον δ' ἐκείνον ἀγῶνα καθ' ὃν ὁ ἀληθὺς ἀγαπῶν ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ συμφερόντος του, ἡσθάνθη πολὺ λάκεις ἑαυτὴν κεκμηκυῖαν καὶ ἀπεθαρρύνθη. Ἐνῶ τὸν ἐνόμιζεν ἐντελῶς τιθασσευθέντα, αἴφνης ἡ εὐθύτης του ἐξανίστατο διὰ μιᾶς καὶ ἦτο ἕτοιμος ν' ἀποσυρθῇ, νὰ τὴν διαφύγῃ πάλιν.

Διὰ τοῦτο ὁ θρίαμβος ὑπῆρξε μέγας δι' αὐτὴν ὅτε ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἐπεδόθη αὐτῇ μίαν πρωΐαν. Κατὰ σύμπτωσιν ἦτο παρούσα ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία Δόβσων. Εἶχε φθάσει διαβιβάζουσα πολλὰ παράπονα ἐκ μέρους τοῦ Γεωργίου, ὅστις ἐπληττε διατελῶν μακρὰν τῆς ἐρωμένης του καὶ ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ διὰ τὸν ἀνδράδελφον ἐκεῖνον τὸν διαρκῶς μένοντα πλησίον της, μᾶλλον ζηλότυπον καὶ ἀπαιτητικὸν ἢ ὁ σύζυγος.

— Ἄ, τὸν καυμένον, τὸν καυμένον! ἔλεγεν ἡ εὐαίσθητος Ἀμερικανίς, ἀν' ἐβλεπες πόσον λυπεῖται!

Καὶ σείουσα τοὺς οὖλους βοστρύχους της ἔλυσεν τὸν κύλινδρον τῶν μουσικῶν συνθέσεων ἐξάγουσα τὰς ἐπιστολάς τοῦ «καυμένου», ἃς ἐκρυπτεν ἐπιμελῶς μετὰ τῶν φύλλων τῶν μονωδιῶν, χαίρουσα διότι εὕρισκετο ἀναμειγμένη εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην ἱστορίαν, διότι ἐξήπτετο σφοδρῶς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ τῶν μυστηριωδῶν ἐρωτικῶν σχέσεων ἧτις καθίστα μᾶλλον εὐαίσθητους τοὺς παγεροὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν ζαχνὴν χορὴν της.

Τὸ παραδοξότερον εἶνε ὅτι ἐνῶ λίαν προθύμως προσηφέρετο διὰ τὴν ἐρωτικὴν ἀνταπόκρισιν ἡ νέα καὶ εὐειδὴς Δόβσων οὐδέποτε εἶχε γράψῃ ἢ λάβῃ μίαν καὶ μόνον ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν διὰ λογαριασμὸν της.

Διαρκῶς διανύουσα τὴν μετὰ τὴν Ἀνιέρης καὶ Παρισίων ὁδόν, φέρουσα ἐν ἐρωτικὸν ἀγγελμα ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της ἡ παράδοξος αὕτη ταχυδρόμος περιστρεφάμενη πιστὴ πρὸς τὸν περιστρεφῶνά της καὶ οὐδὲν εἶχον τὸ ἐπιλήψιμον οἱ ἐρωτικοὶ τρυγμοὶ της.